

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/70/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418201556
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1418201556.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci žalobkyne: I. C., L. XX. XX. XXXX, J. A.. T. S. Č.. XX, J., zastúpená advokátkou: JUDr. Zdenka Lániková, Grösslingova ul. č. 8, Bratislava, proti žalovanému: C. C., L. XX. XX. XXXX, J. A.. T. S. Č.. XX, J., zastúpený advokátom: Mgr. Viktor Karel, Hálkova ul. 32, Bratislava, o vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 26. apríla 2019, č. k. 8C/23/2018 - 180, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala, vylúčenia žalovaného z užívania bytu na adrese T. S. XX E. J., ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to do doby vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov a rozhodol, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, zároveň návrh žalobkyne na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/13/2018 zamietol a zrušil neodkladné opatrenie, nariadené Okresným súdom Bratislava IV dňa 04. 04. 2018, č. k. 8C/23/2018 - 18, ktorým zakázal žalovanému dočasne nevstupovať do J. Č.. XX, na A. T. S. E. J., E. XX. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, nakoľko v súčasnom období neexistuje hmotnoprávny dôvod pre vylúčenie žalovaného z užívania práva k predmetnému bytu, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že v dôsledku správania žalovaného došlo, či dochádzalo k fyzickému alebo psychickému násiliu voči žalobkyni alebo maloletému synovi, keď jedinou preukázanou skutočnosťou bolo konanie žalovaného dňa 24. 03. 2018, ktoré bolo posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunaživaniu, pričom správny orgán považoval za preukázané to, že žalovaný hodil do tváre žalobkyne rožok a fyzicky jej bránil, aby zavolala políciu tým, že jej chytil ruku, v ktorej mala telefón, čím jej uvedeným konaním nespôsobil žiadne zranenie vyžadujúce lekárske ošetrenie. Uviedol, že dané však bez preukázania ďalšieho konania žalovaného kvalifikovateľného ako fyzické, či psychické násilie voči žalobkyni, prípadne ich spoločnému maloletému synovi, či odôvodnená obava z takéhoto násillia, nemôže byť podkladom pre vylúčenie žalovaného z užívania bytu, i keď z dokazovania vyplynulo, že medzi účastníkmi (strany sporu od 01. 07. 2016, pozn. odvolacieho súdu) sú rôzne nedorozumenia a nezhody, v dôsledku čoho podala žalobkyňa návrh na rozvod manželstva, avšak tieto hádky a nezhody nemajú takú intenzitu, aby ich bolo možné posúdiť ako psychické či fyzické násillie odôvodňujúce

vylúčenie žalovaného zo spoločného bytu. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že so zreteľom na rozhodujúce skutočnosti, ktorými žalobkyňa odôvodnila splnenie predpokladov na vylúčenie žalovaného z užívania bytu (udalosť dňa 24. 03. 2018), že udalosť, ku ktorej medzi stranami sporu došlo dňa 24. 03. 2018, by ani v prípade preukázania tvrdení žalobkyne o jej priebehu sama o sebe nemohla viesť k vyhovneniu podanej žalobe, nakoľko z ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že na naplnenie podmienok na takýto zásah do vlastníckych práv žalobkyňou označeného páchatela násillia (žalovaného) nepostačuje jednorazový akt násillia, avšak (napr. na rozdiel od nariadenia neodkladného opatrenia) je nevyhnutné, aby išlo o riadne preukázaný pretrvávajúci stav majúci za následok, že ďalšie spolužitie sa v jeho dôsledku stalo neznesiteľným, čo však zo strany žalobkyne v preskúmvanej veci nebolo preukázané, keď práve naopak, sama žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že spolu so žalovaným a maloletým synom zdieľali spoločne každú noc manželskú posteľ v spálni rodičov, a to až do vylúčenia žalovaného z užívania bytu, pričom v rozpore s tvrdením o neznesiteľnosti ďalšieho spolužitia s manželom, a to aj kvôli jeho vzťahu k maloletému synovi, vo svojej výpovedi uviedla, že chodila pravidelne do kostola, pričom syna nechávala v tom čase so žalovaným a v rozpore s jej tvrdením o násillí žalovaného voči maloletému synovi a jej obave o maloletého v prítomnosti žalovaného, bol aj pokus o rodičovskú dohodu so žalovaným z dôvodu ÚPP v rámci konania o rozvod a následné iniciovanie stretávania sa žalovaného s maloletým synom, a to napriek tomu, že žalobkyňa mala ideálne podmienky na izoláciu dieťaťa od žalovaného, keď súd zamietol neodkladné opatrenie žalovaného na úpravu styku s maloletým synom a žalovaný bol zároveň neodkladným opatrením z užívania bytu, v ktorom sa maloletý zdržiava, vylúčený. Poukázal na skutočnosť, že sama žalobkyňa ani neuviedla, akým konkrétnym spôsobom sa mal žalovaný dopúšťať násillia voči maloletému synovi, nakoľko neuviedla žiadne neprimerané výchovné prostriedky žalovaného voči synovi (vypol dieťaťu rozprávky, aby ho potrestal, dal mu „jednu po zadku“ - uvedené uviedla žalobkyňa počas pokusu súdu o zmierne vyriešenie sporu pred otvorením pojednávania dňa 29. 01. 2019), ktoré by boli neakceptovateľné, nezvyčajné, a už vôbec nie násillné, a ktoré by odôvodňovali vylúčenie žalovaného z užívania bytu, pričom ani obavy žalobkyne, že sa zrejme žalovaný násillne choval k synovi počas jej neprítomnosti, nemôžu byť dôvodom na takýto postup s tým, že žalobkyňa nenavrhola v konaní vypočuť syna, ktorý jediný žil v domácnosti s manželmi, a ktorý podľa tvrdení žalobkyne bol svedkom násillia žalovaného voči žalobkyňi, a na ktorom žalovaný násillie páchal. Uviedol, že ani žalobkyňou tvrdený zlý zdravotný stav, ktorý vyplýva z dlhodobého psychického násillia žalovaného voči nej, v konaní preukázaný nebol, resp. nebola preukázaná súvislosť medzi diagnostikovanou psychickou poruchou žalobkyne a konaním žalovaného, keď z predloženej lekárskej správy vyplýva, že žalobkyňa trpí fóbiami, okrem iného tanatofóbiou, tiež depresiou s tým, že lekár uviedol, že jej zdravotný stav sa zhoršuje i nálezmi na prsníkoch s nutnosťou radikálneho riešenia operáciami. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané ani fyzické násillie žalovaného voči žalobkyňi (okrem incidentu dňa 24. 03. 2018), keď tvrdené facky v roku 2011 a v roku 2013 žalovaný poprel, a odstrčenie žalovanej (zrejme žalobkyne, pozn. odvolacieho súdu), ktoré žalovaný pripustil, nemalo intenzitu násillia odôvodňujúceho taký zásah do vlastníckeho práva žalovaného, akým je vylúčenie z užívania bytu, pričom hádky, ktoré žalobkyňa opisovala medzi stranami, opisovali obaja manželia odlišne s tým, že pri nich boli prítomní len oni dvaja, prípadne ich maloletý syn, ktorého výsluch nik nenavrhol. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že medzi stranami sporu v čase ich spolužitia v byte boli manželské nezhody a dokonca došlo aj k fyzickému ataku žalovaného voči žalobkyňi posúdeného ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ktorý mal malú intenzitu, bez preukázaného spôsobenia zranenia žalobkyňi, keď žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by sa ďalšie spolužitie stalo neznesiteľným, pričom okrem uvedeného incidentu dňa 24. 03. 2018 nebolo v konaní preukázané násillné konanie žalovaného, či už voči žalobkyňi alebo maloletému synovi. Nevykonanie žalobkyňou navrhovaných dôkazov výsluchom svedkov, jej rodičov odôvodnil súd prvej inštancie vecne tým, že to považoval za neúčelné, najmä s poukazom na tvrdenie žalobkyne, že žiada vypočuť týchto svedkov ku skutočnostiam, ako sa žalovaný počas ich návštevy u strán sporu doma správal, keďže uviedla, že rodičia nikdy neboli svedkami psychických alebo fyzických atakov žalovaného voči žalobkyňi s tým, že uvedený dôkaz nevykonala aj z dôvodu, že žalovaná (správne žalobkyňa, pozn. odvolacieho súdu) navrhla svedkov vypočuť až podaním doručeným súdu dňa 15. 03. 2019, po tom, ako nevyužila svoje právo na repliku, pričom bola poučená, že na neskôr predložené dôkazy nemusí súd prihliadať, keď ako dôvod nenavrhnutia dokazovania svedkov skôr uviedla, že predpokladala, že dôjde k dohode medzi stranami sporu, z dôvodu čoho nevyužila ani svoje právo na repliku v konaní. Nevykonanie dokazovania výsluchom svedkov (C.. N. C. S. W.. G. C.) navrhnutých žalovaným vo vyjadrení k žalobe odôvodnil vecne tým, že žalovaný na pojednávaní dňa 28. 03. 2019 uviedol, že na výsluchu týchto svedkov netrvá. K návrhu žalobkyne pripojiť spisy Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25P/137/2018,

a sp. zn. 13P/13/2018 uviedol, že žalobkyňa neuviedla na preukázanie čoho konkrétne žiada spisy pripojiť, a ktoré konkrétne dôkazy z nich majú preukázať jej tvrdenia s tým, že uvedené konania nemajú vplyv na rozhodnutie a aj z uvedeného dôvodu spisy nepripojil. Poukázal na skutočnosť, že si z konania sp. zn. 13P/13/2018 vyžiadal odpis uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania (č. k. 13P/13/2018 - 271 zo dňa 28. 02. 2019), za účelom posúdenia odôvodnenosti návrhu žalobkyne na prerušenie konania. Zamietnutie návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/13/2018, ktorého predmetom je rozvod manželstva a úprava práv a povinností rodičov k ich maloletému dieťaťu na čas po rozvode odôvodnil súd prvej inštancie jeho nedôvodnosťou, keďže toto konanie nemá vplyv na rozhodnutie o vylúčení žalovaného z užívania bytu, keď ani znalecké dokazovanie nariadené v konaní sp. zn. 13P/13/2018 za účelom posúdenia vzájomného vzťahu rodičov a maloletého syna a tiež rozsahu úpravy styku maloletého s otcom nemá vplyv na rozhodnutie v tomto konaní. K rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. 05. 2014, sp. zn. 6Co/186/2014, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie o vylúčení žalovaného z užívania bytu, na ktorý sa žalobkyňa v konaní odvolávala, súd prvej inštancie uviedol, že ide o prípad s odlišným skutkovým stavom, ktorý nie je možné porovnávať so stavom v tomto konaní, keď v uvedenom konaní sa žalovaný na žalobkyni dopúšťal fyzického ako aj psychického násillia, čo bolo preukázané lekáorskými správami, v dôsledku čoho bol aj trestne stíhaný. Zrušenie neodkladného opatrenia č. k. 8C/23/2018 - 18, ktorým zakázal žalovanému dočasne nevstupovať do J. Č.. XX na A. T. S. E. J. odôvodnil právne ust. § 336 ods. 4 v spojení s § 335 ods. 1 C. s. p. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne § 255 ods. 1 C. s. p. v spojení § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne úspechom žalovaného, ktorému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.), súd prvej inštancie nevykonan navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.), ako i z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) a navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a jej žalobe vyhovieť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa (od 01. 07. 2016 ide o súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu). Namietla nevykonanie navrhnutých dôkazov, výsluchu jej rodičov s tým, že ich výsluch navrhla až dňa 15. 03. 2019, nakoľko medzi stranami prebiehali rokovania o možnosti ukončenia súdnych sporov, pričom účelom ich výsluchu bolo potvrdenie skutočností o fyzickom a psychickom násillí, ktorého sa voči nej žalovaný dopúšťal počas ich spolužitia. Uviedla, že aj keď jej rodičia neboli priamymi svedkami jednotlivých konfliktov, vedia o nich sprostredkovane od nej, keďže sa im na neznesiteľnosť spolužitia so žalovaným dlhodobo sťažovala a aj dňa 24. 03. 2018 v deň najzávažnejšieho incidentu medzi nimi, prišli do bytu ihneď po tom, ako ich zavolala a o celom incidente majú presné informácie. Vytkla súdu prvej inštancie, že sa neoboznámil s obsahom súdnych spisov, ktoré majú význam pre rozhodnutie v tomto konaní s tým, že dňa 19. 02. 2019 súdu oznámila, že za daného stavu, keď maloleté dieťa v dôsledku traumy, ktorú zažilo pri incidente medzi rodičmi dňa 24. 03. 2018, odmieta akýkoľvek kontakt s otcom, z dôvodu ktorého považuje spoločné bývanie so žalovaným a s dieťaťom v jednom byte za absolútne nevhodné, a najmä v rozpore s jeho záujmami. Poukázala na skutočnosť, že maloleté dieťa je postihnuté a v dôsledku traumy, ktorú prežilo, keď ju žalovaný v jeho prítomnosti napadol fyzicky a musela byť privolaná polícia, ktorá žalovaného z bytu vyviedla, prítomnosť otca odmieta a má z neho strach s tým, že uvedené bolo preukázané v súdnych konaniach a súdy rozhodli v intenciách jej podaní (vec vedená na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 25P/137/2018 a 13P/13/2018). Uviedla, že ak by súd prvej inštancie navrhnutých svedkov vypočul a oboznámil sa s obsahom daných spisov, podarilo by sa mu dostatočne zistiť skutkový stav, čo by zrejme zmenilo aj jeho rozhodnutie. Namietla procesný postup prvoinštančného súdu z dôvodu, že nevyhovet jej návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o rozvod manželstva a úprave rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/13/2018, v ktorom bolo preukázané, že maloletý odmieta akýkoľvek kontakt so žalovaným a má z neho strach, pričom jeho postoj je dôsledkom agresívneho správania sa žalovaného voči nej. Uviedla, že s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. 05. 2014, č. k. 6Co/186/2014 (správne spisová značka, pozn. odvolacieho súdu) navrhla, aby súd prvej inštancie vyhodnotil uznanie viny žalovaného v priestupkovom konaní za dostatočný dôkaz svedčiaci a fyzickom a psychickom násillí páchanom žalovaným na nej, avšak súd sa odklonil od právneho názoru Krajského súdu a jeho odôvodnenie je nedostatočné.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. K návrhu žalobkyne zrušiť napadnutý rozsudok z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu súdom prvej inštancie, k čomu malo dôjsť nevykonaním navrhovaných dôkazov - výsluchom svedkov uviedol, že aj v prípade, ak by svedkovia potvrdili tvrdenia žalobkyne o psychickom a fyzickom násilí, resp. hrozbe násilí, ktorých sa na nej mal dopúšťať, jednalo by sa o svedectvo sprostredkované, ktoré nie je v civilnom sporovom konaní prípustné, pričom fakt, že ide o svedectvo z druhej ruky v odvolaní nepopiera ani samotná žalobkyňa, keď odhliadnuc od faktu, že rodičia žalobkyne ani subjektívne nemôžu byť nezaujatí svedkovia, nakoľko disponujú do určitej miery subjektívne skreslenými informáciami od svojej dcéry - žalobkyne, táto aj v samotnom odvolaní pripúšťa, že rodičia neboli nikdy priamymi svedkami žiadnych konfliktov medzi sporovými stranami, informácie o konfliktoch medzi manželmi mali výlučne od žalobkyne a predovšetkým neboli priamymi svedkami incidentu, ktorý sa odohral dňa 24. 03. 2018, a preto nie je jasné, k akým skutočnostiam mali byť svedkovia - rodičia žalobkyne v konaní vypočutí, keďže ich svedectvo k skutočnostiam, ku ktorým ich žalobkyňa vypočuť navrhovala a ktorých neboli priamymi aktérmi, by bolo v konečnom dôsledku neprípustné a bezpredmetné, keďže na sprostredkované svedectvo rodičov žalobkyne by aj tak nemohol súd pri hodnotení dôkazov vôbec prihliadať. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že vzhľadom na princíp sudcovskej koncentrácie konania vyjadrenej v čl. 10 C. s. p., ktorá sa v zmysle ust. § 149 C. s. p. uplatňuje aj v prípade prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany (medzi ktoré sa radia aj návrhy na vykonanie dokazovania), navrhla strana žalobkyne vykonanie dôkazov - výsluchom svedkov, až následne po tom, čo bola súdom prvej inštancie poučená, že na neskôr predložené dôkazy nemusí prihliadať, avšak žalobkyňa až podaním zo dňa 15. 03. 2019 uviedla, akých svedkov a k akým skutočnostiam navrhuje vypočuť, pričom tak neučinila ani pri svojom prvom procesnom úkone v konaní, ani na prvom pojednávaní, ktoré sa vo veci uskutočnilo dňa 23. 10. 2018, ani pri ďalších úkonoch, a to napriek opakovanej výzve konajúceho súdu, a preto neuplatnením práva na využitie dôkazných prostriedkov ako prostriedkov procesného útoku, pričom tak mohla urobiť v konaní už skôr, keby konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a na hospodárnosť konania, stratila žalobkyňa v postavení aktívne procesne legitimovanej strany zákonnú možnosť toto právo využiť, resp. na ne konajúci súd v tomto prípade správne neprihliadal s tým, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí jasne a náležite zdôvodnil, prečo na neskoro uplatnené návrhy žalobkyne na vykonanie dokazovania neprihliadal. Poukázal na skutočnosť, že proti oneskorene navrhnutému doplneniu dokazovania, by nemohol v konaní použiť efektívnu procesnú obranu, čo by v konečnom dôsledku viedlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní sporových strán s tým, že absolútne bezpredmetne potom vyznieva tvrdenie žalobkyne (s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.), že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie ani svedkami, ktorých navrhol, nakoľko na pojednávaní, ktoré sa vo veci uskutočnilo dňa 28. 03. 2019 jeho právny zástupca do zápisu uviedol, že vzhľadom na vykonané dokazovanie, netrvá na účasti navrhovaných svedkov. K námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav vo veci tým, že sa neoboznámil s obsahom súdnych spisov, ktoré majú podľa jej názoru význam pre vedené konanie a ktoré žiadala k spisu v predmetnej veci pripojiť (spis Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 25P/137/2018 /spisová značka/, pozn. odvolacieho súdu) o nariadenie neodkladného opatrenia úpravy styku otca s maloletým dieťaťom, v ktorom bol uznesením zo dňa 30. 07. 2018 návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý a spis Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 13 P/13/2018 (spisová značka, pozn. odvolacieho súdu) o rozvod manželstva účastníkov konania a o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu poukázal žalovaný na znenie ust. § 146 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ktorý obsahuje hmotno-právny základ pre obmedzenie alebo vylúčenie jedného z manželov dopúšťajúceho sa fyzického alebo psychického násillia alebo jeho hrozby na druhom manželovi alebo k blízkej osobe, z užívania spoločného domu alebo spoločného bytu, pričom jediným zákonom precizovaným hmotno-právnym dôvodom je podľa predmetného ustanovenia situácia, že sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takéhoto násillia stalo ďalšie spolužitie v spoločnom byte neznesiteľným, avšak ani jedno z konaní, ktorých súdny spis navrhovala žalobkyňa k predmetnému konaniu pripojiť, súdy nevykonali žiadne dokazovanie ohľadne jeho násillného správania sa voči žalobkyňi, nakoľko uvedené nie je predmetom ani jedného z týchto konaní s tým, že žalobkyňa síce navrhla podaním zo dňa 15. 03. 2019, aby sa konajúci súd oboznámil s obsahom uvedených spisov rovnako tak, aby ich k spisu vo veci pripojil, ale bližšie nekonkretizovala, aké skutočnosti relevantné vo vzťahu k žalobe o vylúčenie z užívania bytu z nich mal konajúci súd zistiť. Namietol, že ani jedno

z uvedených konaní nemá právny význam vo vzťahu ku konaniu o vylúčenie z užívania bytu, pričom účelom, ktorý žalobkyňa zjavne sledovala návrhmi na pripojenie spisov, resp. návrhov na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o rozvod, bolo účelové oddiaľovanie rozhodnutia súdu o vylúčení z užívania bytu, nakoľko žalobkyňa súčasťou situácia, kedy nemôže do spoločného bytu vstúpiť vyhovuje a čím dlhšie by sa vo veci konalo, tým dlhšie by mohla žalobkyňa užívať predmetný s jeho vylúčením, z dôvodu ktorého je návrh na pripojenie súdnych spisov v paralelne prebiehajúcich konaniach a argumentácia žalobkyne v odvolaní účelová, s cieľom časovo viazať výsledok vedeného konania na skončenie konania o rozvod manželstva a týmto postupom protiprávne a nedôvodné oddialiť užívanie bytu až pokým nedôjde k rozvedeniu manželstva účastníkov konania eventuálne k vysporiadaniu ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. K námietke procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý nevyhovel jej návrhu na prerušenie konania do právoplatného ukončenia konania o rozvode manželstva a úprave rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, vedenému na Okresnom súde Bratislava IV, č. k 13P/13/2018 (spisová značka, pozn. odvolacieho súdu, odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.) žalovaný uviedol, že v konaní o rozvod manželstva bolo uznesením zo dňa 28. 02. 2019 nariadené znalecké dokazovanie pre posúdenie vzájomného vzťahu rodičov a maloletého dieťaťa a pre posúdenie ako do budúcnosti upraviť v záujme maloletého styk s otcom, pričom žalobkyňa sa podaním zo dňa 20. 02. 2019 domáhala prerušenia konania, keď okrem tvrdenia, že „medzi stranami prebiehajú ďalšie súdne konania, ktoré majú podstatný vplyv na konanie o vylúčenie žalovaného z užívania sporného bytu“, žalobkyňa žiadne ďalšie dôvody pre prerušenie konania neuviedla a v jej podaní dokonca absentuje uvedenie, na základe akého procesného predpisu a konkrétneho ustanovenia navrhuje konanie prerušiť. Uviedol, že je bez právneho významu pre konanie o vylúčenie z užívania bytu, ako v paralelne vedenom súdnom spore posúdi súdny znalec vzťah maloletého syna k nemu a či do budúcnosti odporučí v záujme maloletého vzájomný pravidelný alebo menej pravidelný kontakt, keď ani odborné posúdenie, aké vzťahy panujú medzi ním a maloletým synom, či sú priaznivé alebo sú vzťahy narušené, nie je dôvodom pre jeho vylúčenie z užívania bytu, ktorý majú spoločne so žalobkyňou v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, nakoľko jeho vlastnícke právo k nehnuteľnosti môže byť obmedzené len v zákonom taxatívne vymedzených prípadoch s tým, že v tomto ohľade, neboli v konaní dané dôvody na prerušenie konania o vylúčenie z užívania bytu (podľa ust. § 162 ods. 1 C. s. p.), ktorého výsledok je bez právneho významu vo vzťahu k ostatným konaniam vedenými medzi sporovými stranami. Ohradil sa voči tvrdeniu žalobkyne, že maloletý syn odmieta kontakt s ním, nakoľko v správe, ktorú vypracoval kolízny opatrovník na základe pohovoru s maloletým, ktorý sa uskutočnil dňa 14. 12. 2018, je jasne uvedené, že maloletý so sociálnym pracovníkom pri pohovore nespolupracoval, neodpovedal na všetky otázky týkajúce sa rodinnej situácie a v súvislosti so svojim zhoršeným zdravotným stavom nedokázal k vzťahu s otcom zaujať relevantné stanovisko, pričom kolízny opatrovník zároveň na záver svojej správy odporučil stabilizovať rodinnú situáciu a vzťahy medzi rodičmi, a to aj za pomoci odborníkov. Poukázal na skutočnosť, že vzťah maloletého s ním sa odvtedy od pohovoru diametrálne zmenil, postupne sa zlepšuje a je jeho cieľom, aby sa jeho vzťahy so synom vrátili do starých koľají, keď dôkazom toho je aj posledné stretnutie so synom v dňoch 01. 06. - 02. 06. 2019, kedy sa maloletý syn tešil, že pôjdu spolu na druhý deň na plaváreň, pričom posúdenie jeho vzťahu ako otca a syna by aj tak nemal žiadny vplyv na záväzné súdne posúdenie existencie hmotno-právnych dôvodov pre jeho vylúčenie z užívania predmetného bytu. Uviedol, že s argumentáciou žalobkyne sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie vysporiadal dostatočne presvedčivo, kedy uviedol, že medzi stranami sporu síce boli v čase ich spolužitia v byte manželské nezhody a dokonca došlo k fyzickému ataku voči žalobkyňu posúdenému ako priestupok proti občianskemu spolužitiu, ale priestupok mal malú intenzitu bez preukázaného spôsobenia zranenia žalobkyne a čo je podstatné, žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by sa ďalšie spolužitie s ním stalo neznesiteľným, keď okrem uvedeného incidentu nebolo v konaní preukázané jeho násilné konanie, či už voči žalobkyne alebo ich maloletému synovi. K právnomu názoru Krajského súdu v Bratislave prezentovanému v rozsudku č. k. 6Co/186/2014 (spisová značka, pozn. odvolacieho súdu) poukázal na to, že rozhodnutie vychádzalo z diametrálne odlišného skutkového stavu ako je stav v posudzovanej veci, nakoľko v danom konaní potvrdil odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie na základe toho, že sa manžel opakovane v priebehu niekoľkých rokov dopúšťal fyzického a psychického násillia nielen na manželke, ale aj na svojich dvoch dcérach, ktoré o tom súdu poskytli svedeckú výpoveď, pričom manžel bil svoju manželku niekoľko rokov, čo v danom prípade preukázali predložené lekárske správy a za svoje konanie bol navyše manžel rozsudkami uznaný vinným a opakovane právoplatne odsúdený za trestný čin obmedzovania osobnej slobody s tým, že v jeho prípade bol Rozkazom o uložení sankcie I r-658/18- OK zo dňa 30. 04. 2018 uznaný vinným za priestupok proti občianskemu spolužitiu a súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne uviedol, že sa žiadneho fyzického alebo psychického násillia na manželke alebo

jeho hrozby nedopustil, keď jeho konanie pri incidente zo dňa 24. 03. 2019 (správne rok 2018, pozn. odvolacieho súdu) bolo konajúcim štátnym orgánom vo výrokovvej časti rozhodnutia posúdené ako „úmyselné narušenie občianskeho spolunažívania iným hrubým správaním na blízkej osobe“, pričom žalobkyni neboli spôsobené žiadne zranenia vyžadujúce si lekárske ošetrovanie, keď rozhodujúci orgán mal za preukázané len „hodenie rožka“ po žalobkyni, nie však to, že mal žalobkyni vykrúcať ruku alebo bitie vreckom s rožkami po tvári. Uviedol, že ani uznanie jeho viny v priestupkovom konaní nie je možné považovať za dostatočný dôkaz, svedčiaci o fyzickom a psychickom násilí páchanom na žalobkyni s tým, že pripustil, že sa dostali s manželkou do konfliktu, avšak v priebehu celého prvostupňového konania (od 01. 07. 2016 ide o prvoinštančné konanie, pozn. odvolacieho súdu) opakovane spochybňoval tvrdenia žalovanej (správne žalobkyni), že v ich domácnosti malo dochádzať k sústavnému fyzickému alebo psychickému násiliu, pričom je nepravdivé tvrdenie žalobkyne, že pripustil, že sa v minulosti dopustil fyzického násillia na nej, nakoľko uvedené tvrdenie nevyplýva zo žiadneho jeho podania alebo vyjadrenia vo veci a fyzické násillie odmieta a s výnimkou posledného konfliktu, vyprovokovaného zo strany žalobkyne, nikdy žiadne násillie voči manželke alebo voči maloletému synovi neuplatnil. Poukázal na skutočnosť, že tvrdenia o neznesiteľnosti ďalšieho spolužitia žalobkyne v spoločnom byte s ním bolo vyvrátené vykonaným dokazovaním súdom prvého stupňa (od 01. 07. 2016 ide o súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu), kedy žalobkyňa sama pripustila, že spolu s maloletým synom spávali v spoločnej spálni v jednej posteli, pri pravidelných večerných návštevách kostola nechávala žalobkyňa denno-denne maloletého syna niekoľko hodín s ním, žalobkyňa nikdy v minulosti neodišla zo spoločného bytu, ani neuvažovala nad opustením spoločnej domácnosti, trávila s ním voľný čas, chodili spolu na dovolenky, neutekala od neho, ako by to bolo prirodzené, ak by sa ich spolužitie stalo neznesiteľným.

4.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu uviedla, že zotrúva na svojom odvolaní a trvá na stanovisku, že súd 1. stupňa (súd prvej inštancie) vydal napadnuté rozhodnutie bez dostatočného zistenia skutkového stavu, keď nevykonal účastníkmi navrhované dôkazy - výsluch svedkov - rodičov žalobkyne a žalobcu (zrejme žalovaného, pozn. odvolacieho súdu) a nestotožnila sa s názorom žalovaného, že výsluch svedkov by bol neúčelný, vzhľadom k tomu, že by išlo o sprostredkované svedectvo s tým, že názor žalovaného, že by sprostredkované svedectvo bolo v civilnom konaní neprípustné, nemá oporu v právnom poriadku. Uviedla, že navrhovaní svedkovia, jej rodičia síce neboli priamymi svedkami jednotlivých incidentov medzi účastníkmi ako manželmi, avšak majú dostatočnú vedomosť o konfliktoch v ich spolužití, o fyzickom a psychickom násilí, ktorého sa žalovaný voči žalobkyni dopúšťal a osobne boli prítomní v byte účastníkov ihneď po fyzickom napadnutí žalobkyne zo strany žalovaného dňa 24. 03. 2018, a to v čase príchodu polície. Zotrúva na svojom stanovisku, že Okresný súd mal ku konaniu pripojiť ňou navrhované spisy, ktoré mali význam pre rozhodnutie v tomto konaní, keďže z ich obsahu vyplýva, že žalovaný sa voči nej dopúšťal psychického a fyzického násillia, pričom svedkom incidentov bolo aj maloleté dieťa, ktoré v dôsledku traumy, ktorú zažilo pri incidente medzi rodičmi dňa 24. 03. 2018, odmieta akýkoľvek kontakt s otcom, keď uvedené skutočnosti boli potvrdené aj výsluchom maloletého dieťaťa, ktorý sa nachádza v spise Okresného súdu BA (zrejme Okresného súdu Bratislava IV, pozn. odvolacieho súdu), č. k. 13P/13/2018 (spisová značka, pozn. odvolacieho súdu). Uviedla, že prerušenie konania do rozhodnutia o úprave styku otca (žalovaného) s maloletým dieťaťom považovala za najvhodnejšie riešenie, vychádzajúce najmä so (zo, z koho, z čoho, pozn. odvolacieho súdu) záujmov maloletého dieťaťa, nakoľko by sa znaleckým dokazovaním mohlo preukázať, že styk otca s dieťaťom za daných okolností nie je vhodný, čo by jednoznačne potvrdzovalo, že spolužitie účastníkov spolu s dieťaťom v jednej domácnosti by bolo nemožné a pre ňu a dieťa neznesiteľné, a preto je rozhodnutie súdu bez zistenia jeho záujmov predčasné. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení ďalej opätovne poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. 05. 2014, č. k. 6Co/186/2014 (spisová značka, pozn. odvolacieho súdu), a preto považoval odvolací súd za nadbytočné uvádzať identické dôvody, ktoré už uviedla vo svojom odvolaní. K ďalším tvrdeniam žalovaného uviedla, že pokiaľ na pojednávaní uviedla, že so žalovaným do incidentu dňa 24. 03. 2018 užívali byt spoločne a spávali v jednej spálni spolu s maloletým dieťaťom, bolo to tak preto, že zariadenie bytu nedovoľovalo riešiť oddelené bývanie, pričom nemala žiadne finančné prostriedky napr. na zakúpenie svojej postele a pod., nakoľko bola finančne úplne odkázaná na žalovaného, ktorý sám rozhodoval o tom, čo sa kúpi a nemala ani prístup ku spoločným peniazom. Poukázala na skutočnosť, že mala zo žalovaného strach, preto daný stav trpela a je pochopiteľné, že s postihnutým maloletým dieťaťom, bez akýchkoľvek finančných prostriedkov, nemala žiadnu možnosť odísť zo spoločného bytu s tým, že nemá žiadne miesto, kde by mohla bývať spolu s dieťaťom a je

odkázaná iba na bývanie v spoločnom byte. Uviedla, že súdu 1. stupňa (od účinnosti Civilného sporového poriadku, t. j. od 01. 07. 2016 ide o súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu) preukázala, že v dôsledku psychického a fyzického násillia zo strany žalovaného bola vo veľmi zlom psychickom stave, liečila sa u psychiatra a po vykázaní žalovaného z bytu sa jej zdravotný stav rapídne zlepšil a nastúpila do zamestnania, pričom rovnako sa zlepšil aj zdravotný stav dieťaťa. Namietla, že spoločné bývanie v jednom byte by bolo ohrozením jej zdravia, ale najmä zdravia maloletého dieťaťa.

5.

Žalovaný vo vyjadrení k uvedenej argumentácii žalobkyne v podaní zo dňa 24. 06. 2019 uviedol, že jeho názor týkajúci sa správneho postupu prvoinštančného súdu, ktorý návrh žalobkyne na výsluch jej rodičov zamietol má oporu aj v jestvujúcej súdnej praxi (ako rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 21 Cdo 1908/2006 zo dňa 03. 07. 2007) a opätovne poukázal na skutočnosť, že samotná žalobkyňa v priebehu konania potvrdila, že jej rodičia neboli prítomní pri tvrdenom fyzickom napadnutí žalobkyne z jeho strany. K tvrdeniu žalobkyne, že z obsahu súdnych spisov, ktorých pripojenie a oboznámenie navrhovala svojim podaním zo dňa 20. 02. 2019 vyplýva, že sa dopúšťal psychického a fyzického násillia voči žalobkyňi uviedol, že takéto tvrdenie žalobkyne nemá oporu v dokazovaní, ktoré bolo v doterajšom priebehu vykonané v konaní o rozvod manželstva a úpravy práv a povinností voči maloletému dieťaťu vedené na Okresnom súde Bratislava IV, pod č. k. 13P/13/2018 (spisová značka). K poukazovaniu žalobkyne na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. 05. 2014, č. k. 6Co/186/2014 (spisová značka) uviedol, že žalobkyňa sa poukazom na rozhodovaciu prax krajského súdu snaží odvolací súd presvedčiť, že postačuje, ak je konanie násillníka voči druhému z manželov posúdené ako priestupok voči občianskemu spolužitiu, pričom konanie nemusí vykazovať znaky trestného činu, keď vôbec nie je jasné, aká je relevancia právneho názoru vysloveného krajským súdom v predmetnom rozhodnutí s predmetom aktuálne prejednávanej veci. K nadväzujúcim tvrdeniam žalobkyne, že zariadenie bytu jej nedovoľovalo riešiť oddelené bývanie, že nemala žiadne finančné prostriedky, napr. na zakúpenie svojej postele a finančne bola naňho odkázaná, pretože nemala prístup k spoločným peniazom uviedol, že tieto tvrdenia žalobkyne sa nemôžu zakladať na pravde, nakoľko v konaní bolo preukázané, že mala svoj vlastný príjem, resp. v čase keď bola vedená na úrade práce poberala podporu v nezamestnanosti a ak aj previedla časť jej príjmu na spoločný šetriaci účet, tieto peniaze jej vrátil späť, keď ho o to požiadala. Poukázal na skutočnosť, že spoločne obývali 3-izbový byt, ktorého dispozičné riešenie umožňovalo, aby žalovaná (zrejme žalobkyňa, pozn. odvolacieho súdu) aj spoločne s maloletým synom obývala inú izbu a spávala oddelene od neho a to, že tak neučinila a napriek určitým výhradám s ním stále zdieľala spoločnú spálňu, dokonca spoločné lôžko, svedčí záveru, že spolužitie medzi manželmi sa ani objektívne nemohlo stať pre žalobkyňu neznesiteľným, neakceptovateľným alebo ako tvrdí žalobkyňa, dokonca život ohrozujúcim. Za zavádzajúce a nepodložené označil žalovaný tvrdenia žalobkyne, že bez akýchkoľvek finančných prostriedkov nemala žiadnu možnosť odísť zo spoločného bytu, že nemá žiadne miesto, kde by mohla bývať spolu s dieťaťom a že je odkázaná iba na bývanie v spoločnom byte, nakoľko z návrhu žalobkyne na doplnenie dokazovania zo dňa 15. 03. 2019 vyplýva, že navrhovaní svedkovia - rodičia bývajú v rovnakom meste ako žalobkyňa, t. j. na S. N. X, XXX XX J., obývajú priestranný 3 - izbový byt, v ktorom nie je problém ubytovať ďalšiu dospelú osobu spoločne s dieťaťom a poskytnúť tak žalobkyňi a maloletému dieťaťu „potrebný azyl pred násillníckym manželom“, pričom maloletý syn má u svojich starých rodičov dokonca vyhradený vlastný priestor - detský kútik a niekoľkokrát u nich prespal (napr. Vianočné sviatky 2018), čiže aj napriek svojmu fyzickému hendikepu by u nich mal v prípade potreby vytvorené vyhovujúce podmienky na dlhodobé žitie a bývanie s tým, že pravdou je, že žalovaná napriek deklarovanej nezhodám, nikdy reálne neuvažovala o odchode so (zo, z koho, z čoho, pozn. odvolacieho súdu) spoločnej domácnosti, a to v rozpore so skutočnosťou, že by mala u svojich rodičov vytvorené pre seba, ako aj pre svojho syna dostatočné zázemie na ďalšie fungovanie. Žalovaný vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že až do incidentu zo dňa 24. 03. 2018 sa žalobkyňa napriek jej tvrdeniam a uvádzanému zlému psychickému stavu, nikdy neliečila u psychiatra, nenavštevovala ani psychológa, ani denný psychoterapeutický stacionár, čo svedčí o jej snahe vyvolať dojem psychického týrania a tým účelovo odôvodniť návrh na jeho vylúčenie z užívania spoločného bytu.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. I C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 22. augusta 2019

podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

7.

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobkyne zamietol potvrdil, pretože je vecne správny, nakoľko súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkový a právny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

8.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9.

K tvrdeniu žalobkyne v podanom odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

10.

K odvolacím námietkam žalobkyne o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 ods. 1 C. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn.,

aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

11.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že podstata princípu materiálnej pravdy spočíva v presnom dodržaní určitých postupov pri rozhodovaní, aby sa v konečnom dôsledku dospelo k správne a spravodlivo musí získať bezprostredné a čo najpresnejšie informácie o prejednávanej veci, k čomu súdu slúži zásada priamosti, v zmysle ktorej musí použiť také dôkazné prostriedky, ktoré mu umožnia, aby jeho poznanie sporných skutočností bolo čo najbezprostrednejšie. Po úplnom zistení skutkového stavu prejednávanej veci, na základe ktorého potom súd vydáva svoje rozhodnutie, musí tento zodpovedať objektívne zistenej skutočnosti. K dosiahnutiu tohto cieľa mu slúži zásada voľného hodnotenia dôkazov, keď súd podľa svojho najlepšieho vnútorného presvedčenia stanoví skutkový stav, na základe ktorého potom rozhodne. Podstatou tejto zásady je, že žiadny právny predpis neukladá sudcovi, aký stupeň vierohodnosti, resp. akú dôkaznú silu má priznať jednotlivým dôkazným prostriedkom. Je nutné zdôrazniť, že záver o skutkovom stave prijatý súdom prvej inštancie vychádza zo všetkých vykonaných dôkazov a je súladný s princípmi hodnotenia dôkazov, nakoľko vykonal dokazovanie v požadovanom rozsahu, z vykonaných dôkazov skutkový stav zistil riadne, dôkazy hodnotil v ich vzájomnej súvislosti, pri právnom posúdení veci aplikoval správne aj ustanovenia hmotno-právnej úpravy (Občiansky zákonník) a spor uzavrel v súlade s právom, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku dal sporovým stranám odpovede na všetky skutkovo a právne významné otázky a jeho záver, že žalobkyňa v konaní právne relevantným spôsobom nepreukázala násilné konanie žalovaného takej intenzity, ktoré by odôvodňovalo jeho vylúčenie z užívania spoločného bytu, ktorý patrí do masy ich bezpodielového spoluvlastníctva, má oporu tak vo vykonanom dokazovaní, ako aj v aplikovanej hmotnoprávnej norme.

12.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobkyne domáhajúcej sa vylúčiť žalovaného z užívania bytu, ktorý patrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva zamietol z dôvodu, že žalobkyňa v konaní nepreukázala splnenie predpokladov na vylúčenie žalovaného z užívania spoločného bytu, nakoľko hádky a nezhody, ktoré strany sporu medzi sebou majú, nie je možné posúdiť ako psychické alebo fyzické násilie zo strany žalovaného.

13.

Podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť.

14.

Z dikcie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva možnosť súdnym rozhodnutím zamedziť osobám, dopúšťajúcim sa násillia na blízkej osobe, dopúšťať sa takého konania ich vylúčením z užívania bytu alebo obmedzením ich užívacieho práva. Právo nebyť vystavovaný domácemu násilliu alebo jeho bezprostrednej hrozbe je základným ľudským právom, pričom samotná Ústava SR ako i jednotlivé právne normy zaručujú právo na nedotknuteľnosť súkromného života osoby, čím je ponímané aj právo na pokojný rodinný život a pod. Je však nevyhnutné, aby situácia „násillia“ nebola zamieňaná so situáciou konfliktu, nakoľko násillie nie je hádka ani konflikt, ale býva dlhotrvajúce a má stupňujúcu tendenciu s tým, že predpokladom pre použitie sankcie vyplývajúcej z dikcie citovaného zákonného ustanovenia, t. j. úplné vylúčenie z užívacieho práva k nehnuteľnosti, ktorého sa žalobkyňa v prejednávanej veci domáha, je preukázanie existencie bezpodielového spoluvlastníckeho vzťahu manželov k domu alebo bytu, existencia spolužitia oboch manželov v dome alebo v byte, existencia a realizácia fyzického alebo psychického násillia, resp. jeho hrozby a neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia z uvedených dôvodov.

15.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalobkyňa relevantným spôsobom nepreukázala, že sa žalovaný na nej dopúšťa násilia, nakoľko iba skutočnosť, že bol Rozkazom o uložení sankcie za priestupok vydaného Okresným úradom Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy zo dňa 30. 04. 2018, č. OU-BA-OVVS2-2018/046429 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, nakoľko úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním na blízkej osobe, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 20 eur, nie je dôkazom, ktorý by preukazoval ňou tvrdenu skutočnosť a to, že sa žalovaný na nej násilia dlhodobo dopúšťa, pričom obmedzenie vlastníka v užívaní jeho vecí musí byť v danom prípade dôsledkom protiprávneho správania sa žalovaného, ktoré však v konaní preukázané nebolo.

16.

Z obsahu žaloby žalobkyne vyplýva, že po tom ako sa žalovaný dozvedel, že podala návrh na rozvod ich manželstva (návrh je zo dňa 22. 01. 2018), začal na ňu vyvíjať psychologický nátlak, slovne ju urážal a vyhrážal sa jej a dňa 24. 03. 2018 ju fyzicky napadol, a preto bola nútená zavolať príslušníkov policajného zboru, následne bola svojim ošetrovujúcim lekárom uznaná za práceneschopnú a nakoľko sa jej žalovaný viackrát vyhrážal, má obavy o svoj život a o zdravie ich maloletého dieťaťa.

17.

Súd prvej inštancie dospel k absolútne správne právnemu záveru, že žalobkyňa v priebehu celého prvoinštančného konania žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázala svoje tvrdenia, že konanie žalovaného, resp. jeho správanie by mohlo ohroziť jej duševné zdravie, prípadne zdravie ich maloletého dieťaťa, a správne jej žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko vylúčiť vlastníka (spoluvlastníka) z užívania nehnuteľnosti je možné iba v prípadoch, keď je preukázané násilie, ktoré musí mať dlhotrvajúci charakter, keď táto zákonná požiadavka však nevyplýva ani zo žaloby, ktorú žalobkyňa podala na súd prvej inštancie dňa 26. 03. 2018 (dva dni po incidente, za ktorý bola žalovanému uložená pokuta v sume 20 eur) a ani z obsahu v spise založených listinných dôkazov nemožno vyvodit', že správanie žalovaného voči žalobkyne nadobúdalo intenzitu fyzického a psychického násilia, pre ktoré by bolo ďalšie spolužitie strán sporu v byte neznesiteľným a neudržateľným z hľadiska možného ohrozenia telesného a duševného zdravia žalobkyne, prípadne ich maloletého dieťaťa.

18.

Odvolací súd považuje za potrebné zároveň zdôrazniť, že výnimočnosť zásahu do vlastníckych práv osoby podozrivej z tvrdeneho násilia musí byť v konaní podložená konkrétnymi a relevantnými okolnosťami každého jednotlivého prípadu, keďže ide o zásadné obmedzenie základných práv zo strany orgánov verejnej moci a citeľný zásah do inak neodňateľného práva každej osoby na jej súkromný život v zmysle čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na nedotknuteľnosť jej obydlija v zmysle čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky.

19.

Z uvedených dôvodov je nutné prisvedčiť argumentácii žalovaného, že vylúčenie z užívania spoločnej nehnuteľnosti so žalobkyňou, by predstavoval neprimeraný a zákonu nezodpovedajúci zásah do výkonu jeho vlastníckych práv a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, keďže potreba uprednostnenia záujmu žalobkyne na úkor práv žalovaného v danej právnej veci nebola žiadnym spôsobom preukázaná, keď túto žalobkyňa odvodzovala z jedinej hádky, ku ktorej medzi stranami došlo dňa 24. 03. 2018.

20.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobkyne v podanom odvolaní z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonala ňou navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, nakoľko ako

správne uviedol prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, žalobkyňa nielenže neuplatnila prostriedok procesného útoku včas (§ 153 ods. 1 C. s. p.), keďže dokazovanie výsluchom jej rodičov navrhla vykonať až podaním zo dňa 15. 03. 2019, keď vykonanie tohto dôkazného prostriedku nenavrhol ani v žalobe (podanej dňa 26. 03. 2018), ani na pojednávaní dňa 29. 01. 2019, ktoré bolo dokonca odročené z dôvodu možného uzavretia mimosúdnej dohody medzi stranami sporu, ani na pojednávaní dňa 06. 03. 2019, ktorého sa nezúčastnila údajne v domnení, že konanie bude na základe jej návrhu prerušené, ale najmä, ako správne uviedol súd prvej inštancie, ich výsluch by k zisteniu skutkového stavu požadovaného ustanoveniami hmotného práva nemohol vôbec prispieť, nakoľko nemohol mať žiadny právny význam vo vzťahu k predmetu tohto sporu, nakoľko ako uviedla samotná žalobkyňa, neboli ani prítomní pri konflikte, ku ktorému došlo medzi stranami dňa 26. 03. 2018.

21.

Právne bezvýznamná je aj námietka žalobkyne v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, nakoľko sa odmietol oboznámiť s obsahom spisov vedených na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 25P/137/2018 a 13P/13/2018 a neprerušil konanie do právoplatného skončenia konania o rozvod manželstva strán sporu a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, keďže ako správne uviedol súd prvej inštancie, nielenže neuviedla právne relevantný dôvod ich pripojenia k tomuto sporu, ale najmä uvedené konania nemajú žiadny vplyv na predmet tohto sporu.

22.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, a nakoľko žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakovala svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov rozsudku a ako vecne správny ho potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

23.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).